

9. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Eren més de les on $\frac{2}{3}$ e quan l'Alois va s $\frac{2}{3}$ rtrir de casa. Era la seva primera sortida a l'exterior des del seu regrés. Va tenir cura de no fer soroll, no volia preocupar la senyora Lubbe i encara menys haver de donar-li e $\frac{3}{4}$ plicacions que serien mentir $\frac{4}{5}$ a. Durant el sopar, no li havia comenat res del que volia fer.

Va trepitjar el carrer, va respirar l'aire de la nit i va donar un parell de voltes a l'illa sense saber per què ho feia. La seva indecisió, s $\frac{1}{7}$ btada, intantil, el va molestar. No tenia previst passar per ar, però, ta $\frac{1}{2}$ mateix, la por que li provocaven dubtes sense cap ni peus l'obligava a fer camins circulars que, de moment, no l'apropessin al destí que s'havia fi $\frac{11}{12}$ ar.

Jordi MATA. *Reines i peons*. 1996

10. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Vaig estar borta $\frac{1}{2}$ o fins al vespre, i borta $\frac{1}{2}$ o vaig ab $\frac{2}{3}$ urar els bons, els vaig can $\frac{1}{2}$ iar la palla i els vaig p $\frac{1}{2}$ sar el fenc. La gent començava a pa $\frac{1}{2}$ sar de bell nou pel camí: des de darrere la re $\frac{1}{2}$ a vaig preguntar què hi havia lligat al pal de la cucanya, si la cursa havia estat de sa $\frac{1}{2}$ s, qui havia guanyat. S'aturaven a parlar-me de bon gra $\frac{1}{2}$, ningú no havia parlat mai tant amb mi. La $\frac{1}{2}$ ors em semblava que ja era tot un altre, i fins em sabia greu de no haver parlat amb els oficials, de no haver-los preguntat què volien de les nostres noies, i si creien de debò que fo $\frac{1}{2}$ in com aquelles de Canelli.

Cesare PAVESE. *La lluna i les fogueres*. 1949

9. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

I evident $\frac{1}{2}$ ment allò era una cosa molt diferent. De fet el bloc de pi $\frac{1}{2}$ os era com l'altre, però aquest estava p $\frac{1}{2}$ lit i ben cuidat. La façana estava pintada de feia poc, l'escala estava neta, ben $\frac{1}{2}$ uminada, i no podia, i l'ascensor inspirava la necessària confian $\frac{1}{2}$ a que havien de donar aquestes màquines a qui ha $\frac{1}{2}$ ia de pujar fins a un $\frac{1}{2}$ uart pis, que de fet era un tercer perquè els russos a la planta ba $\frac{1}{2}$ a li diuen primer. El pis era magnífic. Dues habitacions, menjador sala d'estar amb un gran fin $\frac{1}{2}$ stral, una cuina suficient per fer-hi vida, terra de fusta a tota la casa i calefacció, és clar. A Rússia l'aigua calenta la su $\frac{1}{2}$ ministra el municipi.

Rafael VALLBONA. *Els dies rojos*, 1995

10. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

El vas reconè $\frac{1}{2}$ er $\frac{1}{2}$ m mediatament, el Jaume Riús. En $\frac{1}{2}$ ellit, mig ce $\frac{1}{2}$, mal vestit, enc $\frac{1}{2}$ n-git pel tre $\frac{1}{2}$ i pels anys, el vas reconè $\frac{1}{2}$ xer. Tu el creies a Burgos i si alguna v $\frac{1}{2}$ gada havies preguntat per ell ningú no te'n donava raó. T'havies re $\frac{1}{2}$ ignat a la idea que era a Burgos i que hi sortiria un dia, amb tots els altres. I de sobre el tenies a dos metres, aturat a la cantonada Urquinaona-Laietana. Et va fer ba $\frac{1}{2}$ arda, com tots aquests companys teus, de la teva generació, dels teus neguits i bogeries. Tu no les has conegudes, les presons, i el sentiment que t'inspiren els teus companys també és de culpabilitat, com si fos culpa teva la seva presó; com si fos un deli $\frac{1}{2}$ te no haver estat a la presó amb ells.

Teresa PÀMIES. *Va ploure tot el dia*, 1974

9. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Una mosca altiva, vestida de cerimònia, amb elegants ra^llles grises i negres, e^m va fer l'ho-
nor d'aturar-se al paper on jo escrivia. Era una tarda d'èstiu, al jardí. Vaig pensar que amb el
moviment de la mà escrivint la mosca fugiria de seguida, però no ho va fer. Era una gran mosca
i es veia tranquil·la. Ocupava un bo^ll de paper on tocava el sol. No era una mosca atabalada,
sinó serio^sa i observadora. De cos llarg i es^ll, em recordava un personatge
important, dels que saluden la reina en dia de gran gala. Jo era la reina i ella em seguia. La
mosca tenia uns grans ulls, sortints i rodons, de color granat, que em miraven amb atenció. A
mi i el que jo escrivia. En cap moment no va abaixar la vista.

Olga XIRINACHS, *La mosca*, 1995

10. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

A mi^g congost s'al^sa la magna estructura del pont que va a l'estació de ferrocarril i del fu-
nicular. Des del seu centre pot cop^sar-se la grandiositat paisa^llística del Llobregat navegant
entre el cúmul muntanyós. El funicular aeri transporta en pocs minuts al mate^ll mon^estir:
ascendir en aquesta gàbia per damunt la barrancada po^sa la carn exactament de gallina. La-
vors si que la gonya es presenta d'una magna co^ll figuració. L'experiència val la pena. L'estret
s'obr^eda^lant una muntanya acusada, de bella pineda, i uns camps de conreu. Hi ha empits
d'olivares, amb llur gris delicat, que contrasta fort amb l'exaltació de roques i fullatges.

Baltasar FORCEL, *Camins i ombres*, 1977

9. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Al relleu^lge del men^jador, que sempre anava end^allant, van tocar les vit. Ja hi d^evia
ha^rer les ampelles de la llet damunt de la taula. Una gallina es va po^sar a escataïnar com
si s'hagués tornat boja. Era la gallina negra que acabava de fer l'ou.
Aloma es va estirar entre els llen^sols tebis. Va sentir cops a la pare^t. El nen l'avisava, com
cada dia, perquè anés a vestir-lo. De vegades, si no feia fred, en com^lptes de trucar entrava co^ll-

rent i es ficava al llit amb ella.

Mercè RODOREDÀ, *Aloma*, 1938

10. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Els petits jugaven a la part de les para^ll·les, dels tob^ogans i de les palmeres; els més gran-
dets tenien el tro^s que corresponia al laberint^t i a la piscina, en^v voltada d'una tanca
meta^llica; nosaltres ens podíem moure llur^ement i només havíem d'estar atents a la cam-
pana que indicava que el descans s'havia acabat. Jo ja duia pantalons llarg^s, és clar, i un
j^lersel de color taba^l que em quedava molt bé.

Jordi COCA, *La japonesa*, 1992

9. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

Sempre que recordo el pare, el ve^ga l'escó, amb el clatell clivellat a sol·lades i l'esquena
c^ortada perquè, com diuen, la terra és molt a^vall i cal a^jupir-se. Sempre que recordo la
mare, la ve^gdre a prop de la t^oula de menjar, on mai no s'a^jeu, menja a peu dret i
f^eingent. El pare era un b^onas, la mare una mustela. Sense fre^sa, sense fer-ne senyals, a
ca^la manava ella. Malament rai del dia que no manessin les dones.

Josep Maria BALLARÍN, *Mossèn Tronxo*, 1989

10. Omple els buits amb les lletres que hi corresponguin.

La mare observa Nikolai atentament, però, fora de la preocupació que velava l'expres^sió bon-
dadosa i tendr^a habitual en el seu rostre, no advertí res. Ni exce^siu nerviosisme en els
mo^viments, ni cap senyal de trasbals no veié en aquella persona que apr^eciava més que no
pas les altres. Atent amb tothom, afectuós i igual amb tots, sempre tranquil·lament solitari, Ni-
kolai continuava invariable, com a p^lans, i portava una vida secreta dintre de si, una vida més
avan^sada que la de la gent. La mare, però, sa^vla que ell estava més a prop del seu cor que
ningu, i ella se l'estimava amb un amor cautelós que no semblava tenir fe en si mate^ll.

Maxim GORKI, *La mare*, 1907